

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 24.2.2008

Μια υπόγεια πόλη υφαίνει τον ιστό της

Απρόσμενες παραστάσεις μιας αταξινόμητης Αθήνας συσπειρώνουν ένα ετερόκλητο κοινό και τροφοδοτούν χώρους που αιφνιδιάζουν

Γράφουν οι Νίκος Βατόπουλος, Ηλίας Μαγκλινής, Δημήτρης Ρηγόπουλος, Όλγα Σελλά

Ένα μεσημέρι στην οδό Κολοκοτρώνη. Χαζεύεις τις αυτοσχέδιες αφίσες που καλύπτουν τη μισή τζαμαρία ενός μπαρ. Κάποιες επιδεικνύουν αυτάρεσκα τις γραφιστικές τους φιλοδοξίες, άλλες, εντελώς τυποποιημένες, μεταδίδουν το μήνυμά τους: μια συναυλία στο πατάρι ενός δισκοπωλείου, ένα θεατρικό έργο σε κάποιο μπαρ του κέντρου, η νέα παραγωγή μίας ακροβατικής ομάδας σε ένα χώρο που δεν ήξερες ότι υπάρχει. Και μετά η έκπληξη του φίλου σου για ένα σπίτι «κάπου στη Βουλιαγμένης» που ανοίγει το σαλόνι του για να στεγάσει θέατρο τσέπης, ρεσιτάλ λυρικών τραγουδιστών ή κάποια ξεχασμένη ταινία. Και, φυσικά, η δική σου εμπειρία, όταν μία φαινομενικά αδιάφορη βραδινή έξοδος οδήγησε στην αποκάλυψη ενός νέου πολυφωνικού συγκροτήματος που ένωσε τη δημιουργική δίψα εννιά νέων γυναικών.

Τι είναι όλος αυτός ο παράδοξος κόσμος που υπάρχει και δεν υπάρχει, που δεν εμφανίζεται πουθενά, σε καμία τηλεόραση και σε καμία λίστα διασκέδασης και, ωστόσο, κάθε βράδυ υφαίνει τα δικά του δίχτυα για να συναντηθεί με το ετερόκλητο, αταξινόμητο κοινό των μπαρ, του Ιντερνετ και όχι μόνο; Είναι σαν μια δεύτερη Αθήνα, υπόγεια, ανεξερεύνητη, χειροποίητη, να δημιουργεί κάθε βράδυ τις δικές της διαδρομές συσπειρώνοντας μικρές καλλιτεχνικές ομάδες που θέλουν κάτι να μας πουν. Η ανάγκη τους να εκφράσουν αυτό το οποίο δύσκολα εκφράζεται σε περισσότερο συμβατικούς χώρους υποστηρίζει με τη σειρά της αυτόνομους πόλους, διάσπαρτους μέσα στην πόλη, μικρές νησίδες που στήνονται από το τίποτα: σε αστικά σαλόνια, σε μπαρ, σε παλιά συνεργεία. Μια αλυσίδα που τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από παλιές και νέες ανάγκες: την περιέργεια, την έλξη του νέου και, κυρίως, την πιεστική ανάγκη να δοθεί φωνή σε όσους αισθάνονται να μην εκπροσωπούνται από τη μείνστριμ Αθήνα.

[...]

Booze

Ο Πεντζίκης στη σκηνή

Ο Πεντζίκης θεατροποιημένος; Άλλο και τούτο! Και όμως, στη σκηνή του Booze, στην οδό Κολοκοτρώνη, μια ομάδα νέων παιδιών ζωντανεύει δύο διηγήματα του Νίκου Γαβριήλ Πεντζίκη: το «Αηδίασμα» και τις «Κατσαρίδες». Μόνο Δευτερότριτα - τις μέρες των εναλλακτικών παραστάσεων. Από τη μια, επιθυμώ να δω το εγχείρημα και, από την άλλη, με τρομάζει το απόλυτο μεταμοντέρνο. Το ποτό στον πρώτο όροφο του Booze βοηθάει την αμηχανία. Οι γνωστοί που συναντώ δημιουργούν αίσθηση οικειότητας. Χρέη ταμιά κάνουν κάποιοι φίλοι του σκηνοθέτη, του Βασίλη Νούλα. Η ατμόσφαιρα αρχίζει να γίνεται

παρεΐστικη, συλλογική, άνετη.

Στη σκηνή, τρία άτομα. Το ένα κρυμμένο μέσα σε χαρτόκουτα αποκαλύπτεται σιγά σιγά. Μόνο οι δύο κοπέλες είναι επαγγελματίες ηθοποιοί - η Βίκυ Κυριακουλάκου και η Δέσποινα Χατζηπαυλίδου. Ο Κωνσταντίνος Χατζηνικολάου έκανε ερασιτεχνικά το ντεμπούτο του στο σανίδι. Στη μιας ώρας παράσταση χώρεσε μουσική, τραγούδι, υποκριτική, κριτική, αγωνία, διαμαρτυρία, σαρκασμός. Τα κείμενα του Νίκου Γαβριήλ Πεντζίκη μοιάζουν πολύ φρέσκα. Ακουμπούν στις αναζητήσεις των σημερινών νέων.

Ο Βασίλης Νούλας είναι 33 χρόνων, έχει σπουδάσει θεατρολογία στην Αθήνα και τη Σορβόννη και τώρα σπουδάζει στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών. Έφτιαξε τη θεατρική του ομάδα, τη Nona Melancolia, το 2006 και ήδη έχει παρουσιάσει τρεις παραστάσεις - οι δύο στο Boozie και η άλλη στον Αδειο Χώρο του Εθνικού Θεάτρου. Τα έργα κάθε φορά πατούσαν πάνω σε κείμενα, υπάρχοντα ή νέα. «Μου αρέσει να έχω σαν βάση το κείμενο. Δεν μου πηγαίνει το λεγόμενο θέατρο της επιπόνησης», λέει ο Βασίλης Νούλας, που στον ελεύθερο χρόνο του μαθαίνει ρουμάνικα (για να τελειοποιήσει τη μητρική του γλώσσα). Τον Πεντζίκη τον πρωτάκουσε στο πανεπιστήμιο από τον καθηγητή του, τον ποιητή Νάσο Βαγενά. «Με ενδιαφέρει η τόλμη. Θέλω ό,τι κάνω να είναι πράγματα που έχω αγαπήσει και να αποτελούν μια πρόκληση», δηλώνει απαντώντας στην απορία γιατί επέλεξε να «ανεβάσει» κείμενα του Πεντζίκη στο θέατρο.

Κατέβαινα τις ξύλινες σκάλες του κτιρίου της οδού Κολοκοτρώνη έχοντας περάσει ένα ενδιαφέρον βράδυ και διαπιστώνοντας ότι πολλά πράγματα από το χθες μπορούν να ανατροφοδοτήσουν το σήμερα. Κολοκοτρώνη 57